

Eseu de prezentare a cărții Shogun

Putere!...

Acesta este cuvântul cheie al acestui roman...Prin fiecare personaj, fiecare scenă, simți că trăiești în acea lume!

Puterea autorului asupra cititorilor este evidentă chiar după primele pagini. Te întrebi dacă nu ai ajuns deja la punctul culminant al romanului, dar știi bine că mai ai încă o mie de pagini de citit, din fericire... Același fapt afirmă și ziarul „Philadelphia Inquirer”: *"Exciting, totally absorbing...be prepared for late nights, meals unlasting, buisness unattended..."*

Fiecare personaj este atras de putere, o dorește, iar unele chiar mor pentru a o dobândi. Nimic nou pentru un best-seller de acțiune!... Dar modul în care japonezii luptă pentru putere cred că a fascinat o lume întregă (cartea s-a vândut în șapte milioane de exemplare, iar filmul a avut 130 de milioane de telespectatori).

Calmul lor, felul în care nu-și arată gândurile pe față, puterea de sacrificiu pentru a-și îndeplini datoria, totul se rezumă la un alt cuvânt: onoare! În acele tipuri cel mai josnic lucru care i se putea întâmpla unui japonez, dar mai ales unui samurai, era să-și piardă onoarea. Ar fi fost în stare să moară ca să-și scapă stăpânul dintr-un necaz și nici nu s-ar opune la vreo poruncă primită de la acesta (seniorul său), doar ca să-și păstreze onoarea, a sa sau a familiei sale.

Tot atunci era vremea marilor descoperiri europene, a colonizărilor și a creștinizării popoarelor descoperite. Primii care au juns în apele asiatice au fost portughezii, prin Magelan, iar romanul are ca timp al acțiunii 60 de ani după această descoperire. Astfel se pot observa efectele pe care europenii le-au avut asupra unui popor extrem de bine stabil pe plan religios.

Europenii erau considerați barbari! De ce? Fiindcă le lipseau bunele maniere, acel cod al onoarei, al comortamentului, pe care orice japonez, la orice vârstă și de orice statut îl respectă. De exemplu, toți europenii credeau că baia (spălatul, curățenia corporală) le dăunează. Un proverb de-a lor era: “O baie când te naști și una când mori e de-ajuns într-o viață.” Iar japonezii făceau și două băi pe zi dacă simțeau nevoia. La fel era și în privința mâncării; japonezii erau vegetarieni, singura carne pe care o mâncau era peștele, și acesta servit crud. Nu suportau prăjirea cărnii sau fierberea ei, iar europenii nu rezistau fără friptură și alcool la masă.

O altă foarte mare diferență între cele două civilizații este modul de luptă. În Japonia nu exista până la apariția europeniilor arme de foc. Ei se luptau doar cu săbii (katana), după codul samuraiilor, Bushido (erau singurii

care aveau dreptul să lupte). Au fost îngroziți de puterea de distrugere a armelor de foc (pistoale, flinte, tunuri) și totodată le-au considerat fără onoare. Dar și-au dat seama că, într-un final, vor trebui să se adapteze și să le folosească, dacă vor să nu-și piardă țara. Una din sarcinile eroului principal a fost să-i învețe pe samurai să tragă cu pușca și cu tunul.

Apare și puterea dragostei... Mai ales când e vorba despre două persoane din civilizații diferite (ea samurai, el pilot englez). Autorul descrie o relație secretă extrem de complicată (unul din conflicte a fost apartenența lor religioasă: ea era catolică, el protestant, iar cele două religii erau în război în Europa), mai ales fiindcă amândoi erau cunoscuți de toată lumea.

Ce m-a impresionat cel mai mult? Totul...Dar cred că am rămas în minte, încă de la prima lectură, cu comportamentul japonezilor. M-a schimbat cartea asta! Nu mult, dar am privit altfel lucrurile din jur după lectura ei...Și nu glumesc! Mai ales că am citit-o prima dată în clasa a 10-a, când mintea fiecărui om e în formare...Și am mai citit-o de două ori de atunci...